

ORAVECZ IMRE

Alkonynapló

ORAVECZ IMRE (1943) Szajla

(Feljajdulás) A szajlaiak, férfiak és nők évszázadokon át ölték e hegyek, völgyek földjébe erejüket, vágyukat, álmukat, örömeiket, egész életüket, és az most parlagon hever, kökényt, gyalogszedret, bogáncsot, csenkeszt, muhart és hasonlókat teremve!

(Kétely) A traumákat állítólag fel kell dolgozni. De fel lehet-e dolgozni egy traumából álló életet?

(Tortúra) Segítség, hogy bevásárolnak helyettem, persze nem egy hipermarketben, ahol nagy a választék, hanem egy kis boltban, ahonnan a megszokott minőség helyett csak azt hozzák, ami éppen kapható. Ennél azonban sokkal nagyobb gond, ami az után következik, hogy a visszajáró pénzzel együtt a negyven-ötven tételt lerakták a kapum előtt. Először különválasztom a tartós élelmiszereket és a kutyaeledelt, a macskaeledelt, amelynek csomagolásán állítólag X napon belül magától elpusztul a kórokozó, és a garázsba deponálom. Hasonló okból a mindenkori postámat is ott tárolom felbontatlanul egy darabig. Aztán a romlandókat és a gyümölcsöt, zöldséget lepermetezem denaturált szesz és desztillált víz magam készítette keverékével, és behordom a házba. A hűtőbe később rakom be, amikor átcsomagoltam őket. Majd fertőtlenítek minden kilincset, eszközt, tárgyat, felületet, amellyel érintkeztem. A kilincseket többször, de kétszer mindenképp, mert nagy igyekezetemben mindig az a gyanúm támad, hogy egyet kihagytam, és minthogy nem tudom, melyik az, előlről kezdem az egészet. Végül sterilizálom a védőfelszerelésemet, a sebészmaszkot, a mosogatókesztyűt, a napszemüveget, amelyek nem megfelelőek ugyan, de jobbat nem lehet kapni, és szappannal alaposan kezelt mosok. Eddig is fárasztottak a napi teendőik, sőt, olykor a pusztalét is terhelte volt, de a covid19 óta egyenesen kimerít. Ha nem volna M. L., akinek még szüksége van apára, nem vállalnám ezt a tortúrát. Annál kevésbé, mert feltételezően nem sokat ér, hiszen amatőr a felszerelésem, és szakszerűtlenek a módszereim.

(Állandósult búcsú) Életemben kétszer jártam be a határt búcsúzás céljából, először 1976-ban, másodszor 1988-ban. Mindkétszer úgy döntöttem, hogy végleg elhagyom a hazámat. Most már nem megyek sehova, hónapokig még a határba se, mégis mindig búcsúzom. Minden alkalommal, valahányszor kitekintek a dolgozószoba ablakán, és bár csak egy részét, de látom.

(A harmadik generáció) Azt álmodtam, hogy öreg emigráns vagyok Kaliforniában, nyugdíjas és nagyapa. Unokáimmal, egy kiskorú fiúval és két nagyobb lánnyal a San Diegó-i Magyar Házba látogatok, ahol a helyi magyarok kiállítást rendeztek a régi, óhazai élet tárgyaiból, eszközeiből. Sorban járom velük a vitrineket, posztamenseket, és buzgón magyarázom nekik angolul, hogyan működött a kotyogós kávéfőző, milyen adókat lehetett fogni a Szokol táskarádióval, kik viseltek otthonkát, mi volt a személyi igazolvány és a zacskós tej – az utóbbi csak fényképen látható –, mit hordtak az autósok az autóstáskában,

mire hasonlított a Bambi íze – csak üres üvege képviseli –, mikor volt divat a micisapka, és miért éltünk-haltunk kezdetben az orkáncabátért és a reklámszatyorért, és így tovább, és így tovább, de döbbsentem tapasztalom, hogy nem figyelnek rám.

(Kezdeményezés) Egy kiadó körlevélben felszólít, hogy csatlakozzam egy nagyszerű kezdeményezéshez, küldjek be egy videót, amelyben elmesélem, milyen jó dolog a járvány szülte karantén, mind a hatósági, mind az önkéntes, mert zavaró tényezőktől nem hátráltatva végre nyugodtan alkothatunk. Elképedek! Mintha az írók nem élnének kenyérrel is, és érzéketlen, önző lunátikusok lennének, akiknek nincs más szükségletük, mint az írás, mialatt hullanak körülöttük emberek, és dől össze a világ.

(Függetlenség) Vesztegzár várható, és a hatóságok felszólítottak, hogy készletezzünk tartós élelmiszereket. A megsemmisült paraszti osztály tagjai semmilyen járvány esetén nem szorultak efféle óvintézkedésre. Nem függtek a közellátástól, önellátóak voltak. Hosszú távon mindig rendelkeztek annyi élelemmel, amennyi, ha a kór nem oltotta ki az életüket, a létfenntartásukhoz kellett, sőt, más osztálybelieket is kisegítettek vele.

(Toldalék) Ha egy beszélgetésben valami kívánatos, jövőbeli esemény vagy szükséges intézkedés kerül szóba, egyre sűrűbben mondom: *Ha megérjük*. Ha L., nálam is öregebb kőműves szomszédom és távollétemben kutyáim, macskáim etetője a beszélgetőpartnerem, sosem mulasztja el hozzátoldani: *Ha nem érjük, hajítjuk*. Ennek ugyan az égvilágon semmi értelme, de egyetértően bólintok, mert meggyőzően hangzik.

(Félelem) Náthás lettem, és mint mindig ilyenkor, ég a szemem. Felhívtam az orvost, és a tünetek alapján egyetértett velem, hogy kötőhártya-gyulladás. Cseppeket rendelt. Egy közmunkás vette át a receptet, és váltotta be a p-i patikában. – Ennyire fél? – kérdezte a fiatal nő, mikor kaput nyitottam neki, és négy lépést hátrálva felszólítottam, hogy maradjon ott, ahol van, a gyógyszert pedig tegye a földre. Tényleg ennyire félek?, kérdeztem magamtól, miután elment, és felvettem a gyógyszert, és becsuktam a kaput.

(Öröm 1) Nem valószínű, hogy ez vagy egy másik világvjárvány kiirtja az emberi fajt. Ha mégis, jó látni, hogy rügyeznek a fák, sarjad a fű, és nyílnak a tavaszi virágok, vagyis utánunk is lesz még élet a Földön, vagy akkor lesz csak ismét igazán.

